

Ozosnel en de spelletjesmiddag

Het was zaterdag in het Sinterklaaspaleis, en dat betekende een vrije dag voor alle Pieten! De zon scheen heerlijk in de grote paleistuin, waar de oranjebomen zoet geurden en de fontein vrolijk spetterde. Ozosnel stond in zijn wei toen hij vrolijk geroep hoorde. In de tuin waren de Pieten bezig met het opzetten van spelletjes.

“Kom op, Ozosnel!” riep Spelpiet. “We gaan leuke spelletjes doen! Doe je mee?” Ozosnel hinnikte blij en draafde naar de tuin. Daar had Piet allerlei leukespullen klaargelegd: een grote zachte bal, touwtjespringen, hoepels en gekleurde doekjes.

“We beginnen met touwtjespringen!” riep Sanne enthousiast. Gympiet en Beweegpiet hielden een lang touw vast en begonnen te draaien. Alle Pietensprongen om de beurt. Maar toen Ozosnel aan de beurt was, wist hij niet goed wat hij moest doen. “Paarden kunnen niet touwtjespringen,” zei hij een beetje verdrietig. “Maar je kunt wel iets anders!” riep Spelpiet. “Jij mag het touw draaien samen met Beweegpiet!”

Ozosnel pakte het ene uiteinde van het touw voorzichtig in zijn mond, en samen met Beweegpiet draaide hij het touw in een perfect ritme. Alle Pieten konden zo prachtig springen!

“Jij draait het touw veel beter dan wij,” lachte Spelpiet.
“Dank je wel, Ozosnel!”

Het volgende spelletje was voetbal met de zachte bal. Ozosnel keek toe hoede Pieten de bal naar elkaar traptten. Hij wilde zo graag meedoen!

“Ik weet het al,” riep Keeperpiet.
“Ozosnel, jij wordt onze keeper! Met jouw lange benen kun je de bal vast goed tegenhouden.”

Ozosnel ging in het doel staan. De Pieten schoten om de beurt op goal, en Ozosnel sprong speels opzij om de bal tegen te houden. Hij vond het heerlijk! En als hij de bal tegenhield, gooide hij hem voorzichtig terug met zijn neus.

“Je bent de beste keeper van heel Spanje!” juichte Sportpiet.

Na het voetbal was het tijd voor een rustig spelletje: verstoppertje. Zoekpiet ging tellen. “Eén, twee, drie...” begon ze, met haar handen voor haar ogen. Alle Pieten renden weg om zich te verstoppen. Ozosnel keek om zich heen. Waar kon een paard zich verstoppen? Achter de fontein was hij te groot, achter de oranjebomen stak hij er aan alle kanten uit.

Toen had hij een slim idee. Hij ging heelstil naast het witte tuinhuisje staan. Zijn witte vacht viel bijna niet op tegende witte muur! “Tien! Ik kom eraan!” riep Zoekpiet.

Eén voor één vond ze alle Pieten. Alleen Ozosnel kon ze maar niet vinden. Ze zocht achter elke boom, elke struik, bij de vijver... maar geen Ozosnel tebekennen. “Waar is Ozosnel nou?” mompelde ze.

Opeens hinnikte Ozosnel zacht. Piet draaide zich om en begon te lachen.”Daar ben je! Wat ben je slim! Ik kon je bijna niet zien tegen dat witte huisje!”

“Ozosnel heeft gewonnen!” riepen alle Pieten, en ze klaptten voor hun slimmepaardenvriend.

Voor het laatste spelletje maakten ze een grote kring. Het was tijd voor “Zakdoekje leggen” - maar dan met één van Sinterklaas’ rode doekjes.

Ozosnel liep langzaam rond de kring van zittende Pieten met het rode doekje in zijn mond. Bij elke Piet

deed hij alsof hij het doekje wilde neerleggen, wat heel grappig was. Uiteindelijk legde hij het achter Lachpiet.

Lisa sprong op en rende achter Ozosnel aan, maar Ozosnel was te snel! Hij galoppeerde vrolijk rond de kring en ging op Lisa’s plek zitten.

“Ozosnel wint weer!” lachten alle Pieten.

Toen de zon begon onder te gaan, gingen alle Pieten moe maar heel tevreden in het gras liggen. Ozosnel ging in het midden liggen, en alle Pieten leunden tegen zijn warme, zachte buik.

“Wat was dit een leuke dag,” zei Spelpiet.
“Ozosnel, jij maakt elk spelletje leuker!”

EINDE

